

Phẩm 4: PHÁ MA

Bấy giờ Tôn giả Xá-lợi-phất bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nay đêm tương này do ai làm mà có thể làm cho đại địa trong tam thiên đại thiên thế giới chấn động sáu cách, lại có các vị Bồ-tát trên tòa hoa sen trong lâu đài cung điện phóng ánh sáng lớn soi sáng chúng hội, diễn nói các pháp sâu xa vi diệu, khiến vô lượng trăm ngàn chư Thiên tử đều đến hội họp và trăm ngàn các Bồ-tát cũng vân tập đến?

Khi ấy Đức Phật dạy:

–Này Xá-lợi-phất! Đây là năng lực oai thần của Văn-thù-sư-lợi, hiện ra những sự vi diệu trang nghiêm như vậy, cũng khiến các Bồ-tát và chư Thiên vân tập. Vì sao? Vì Này Xá-lợi-phất! Văn-thù-sư-lợi cùng Thiên tử Thiện Trụ Ý sẽ dẫn đại chúng muốn đến chỗ Phật thỉnh hỏi về pháp môn Phá tán chư ma Tam-muội để thành tựu đầy đủ các Phật pháp sâu xa chẳng thể nghĩ bàn.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nếu như vậy vì lý do gì tôi xem khắp đại chúng mà trọn chẳng thấy Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi?

Đức Phật dạy:

–Này Xá-lợi-phất! Ông hãy chờ xem, nay Văn-thù-sư-lợi đã làm cho tất cả Ma vương, tất cả Ma chúng, tất cả ma cung hiển bày sự suy hao lớn, đó là thần biến cực vi diệu trang nghiêm, sắp đến chỗ ta, ông sẽ tự thấy.

Lúc này Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nhập Tam-muội Phá tán chư ma, do sức Tam-muội, ngay lúc ấy hàng trăm ức cung điện của ma trong tam thiên đại thiên thế giới liền cũ mục tối tăm như sắp tan rã lụi tàn, sự biến đổi đó đã hiện ra không còn uy quang nữa, làm cho tất cả ma không ưa thích chỗ mình ở, họ đều thấy thân hình mình già suy ốm gầy, chóng gầy mà đi, hàng Thiên nữ biến thành bà già. Thấy sự biến đổi như vậy, tất cả ma rất ưu sầu, cả mình rỏ ốc, hãi sợ suy nghĩ rằng: “Đây là biến quái gì mà khiến cho trong ngoài của ta đầy những bất thường, phải chăng là sắp chết mất đến lúc bị quả báo suy tán ư? Hay là thế gian sắp bị hoại kiếp ư?”

Lúc chúng ma đang lo sợ suy nghĩ như trên, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, dùng thần lực hiện ra trăm ức Thiên tử đứng trước chúng ma mà bảo:

–Các người chớ lo sợ, đây chẳng phải tai họa của các người, cũng chẳng phải kiếp hoại. Vì sao có hiện tượng đó? Nay, sự kiện này vừa rồi có Bồ-tát Đại sĩ đang trụ địa vị không thoái chuyển, thần uy vĩ đại đạo đức siêu việt thế gian tên là Văn-thù-sư-lợi đang nhập Tam-muội Phá tán chư ma, do uy thần Tam-muội của Đại sĩ mà hiện tượng đó xảy ra, không có việc gì khác.

Các ma vương và ma chúng nghe các hóa Thiên tử nói đến tên Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, họ càng tăng thêm kinh sợ run rẩy chẳng an, tất cả cung điện ma đều chấn động dữ dội.

Các ma vương thưa với các hóa Thiên tử:

–Xin ngài đại Từ cứu khỏi tai ách cho chúng tôi.

Các hóa Thiên tử nói:

–Chớ sợ chớ sợ, các người mau đến chỗ Đức Thích-ca Mâu-ni Phật. Vì sao? Vì Đức Phật Như Lai ấy có đại Từ bi, nếu chúng sinh nào có nhiều nỗi lo âu sợ hãi bức

bách khổ sở thì chỉ đến quy y với Phật đều được an lạc trừ hết lo khổ.

Nói xong, các hóa Thiên tử bỗng ẩn mất.

Các ma vương và ma chúng nghe lời chỉ bảo trên, tất cả đều vui mừng, cùng nhau chống gậy đi trong khoảnh khắc đến chỗ Phật Thích-ca Mâu-ni, đồng thanh bạch:

–Đại Đức Thế Tôn! Xin được cứu hộ, xin được cứu hộ khỏi tai quái khốn khổ đại họa này.

Bạch Thế Tôn! Thà chúng con thọ trì danh hiệu của trăm ngàn vạn ức chư Phật, chớ chẳng mong nghe một tên Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi. Vì sao? Vì khi chúng con một lần nghe đến tên Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi thì rất kinh sợ như sắp bị tán mạng.

Khi ấy Đức Phật dạy:

–Này Ba-tuần! Nay sao các ông bỗng thốt ra lời như vậy. Vì sao vậy? Trong khi đó, những việc khai đạo làm lợi ích chúng sinh mà vị Đại sĩ ấy làm, ngay cả hàng ức trăm ngàn Đức Phật trong quá khứ, hiện tại và vị lai cũng không làm việc đó, mà chỉ có Văn-thù-sư-lợi thường vì chúng sinh mà kiến lập đại sự ấy trong cả ba thời gian, quá khứ hiện tại và vị lai, cho đến khi chúng sinh thành thực rồi đạt đến trạng thái giải thoát. Vì vậy, các ông tuy nghe hàng trăm ngàn danh hiệu Phật vẫn không khổ não, kinh sợ. Nhưng sao các ông lại nói chúng con nghe tên một vị Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi đều rất kinh sợ?

Các ma bạch rằng:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con thật hổ thẹn với thân hình già xấu này thêm quá kinh sợ nên nói như vậy.

Bạch Thế Tôn! Từ nay chúng con quy y Đấng Chánh Giác, ngưỡng mong thương xót hoàn phục thân hình cho.

Đức Phật dạy:

–Các ông chờ giây lát, Văn-thù-sư-lợi đến đây rồi sẽ trừ hết sự xấu hổ cho các ông.

Bấy giờ Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi từ Tam-muội dậy cùng vô lượng trăm ngàn Thiên chúng, vô lượng trăm ngàn Đại Bồ-tát và vô lượng trăm ngàn các Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già trước sau vây quanh, lại trở vô lượng trăm ngàn âm nhạc, lại mưa vô lượng bông hoa vi diệu, như hoa Ưu-bát-la, hoa Bát-đầu-ma, hoa Câu-vật-đầu, hoa Phân-đà-lợi vi diệu, đủ đại trang nghiêm, có đại thần thông oai đức vô cực, đồng đến chỗ Đức Phật, đánh lễ chân Phật đi vòng quanh Phật ba vòng, rồi lui ở một bên.

Đức Phật dạy:

–Này Văn-thù-sư-lợi! Có phải ông đã nhập Phá tán chư ma Tam-muội chẳng?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch:

–Vâng, Thế Tôn! Con đã có nhập.

Đức Phật dạy:

–Này Văn-thù-sư-lợi! Từ Đức Phật nào mà ông được nghe dạy Tam-muội ấy và ông tu bao lâu được thành mãn?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch:

–Bạch Thế Tôn! Lúc con chưa phát tâm Bồ-đề, được nghe Tam-muội ấy nơi Đức Phật.

Đức Phật hỏi:

–Đức Phật nói Tam-muội ấy cho ông nghe danh hiệu là gì?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch:

–Bạch Thế Tôn! Con nhớ thuở quá khứ vô lượng, vô biên a-tăng-kỳ kiếp chẳng thể nghĩ bàn, thuở ấy có Đức Phật hiệu Mạn-đà-la Hoa Hương Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự, Thượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn xuất hiện thế gian tuyên nói Phá tán chư ma Tam-muội ấy, lúc ấy con sơ khởi được lắng nghe.

Đức Phật bảo:

–Này Văn-thù-sư-lợi! Tam-muội như vậy tu thế nào để được?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch:

–Bạch Thế Tôn! Nếu Đại Bồ-tát thành tựu đủ hai mươi pháp thì được Phá ma Tam-muội ấy.

Hai mươi pháp ấy là gì?

1. Quả trách tham dục, phá hoại lòng tham.
2. Quả trách sân nộ, phá hoại lòng sân.
3. Quả trách ngu si, phá hoại lòng si.
4. Quả trách tật đố, phá hoại lòng ghen ghét.
5. Quả trách kiêu mạn, phá hoại lòng kiêu mạn.
6. Quả trách các thứ ngăn che, phá hoại lòng ngăn che.
7. Quả trách nhiệt não, phá hoại lòng não.
8. Quả trách tưởng niệm, phá hoại lòng tưởng.
9. Quả trách các kiến, phá hoại lòng kiến chấp.
10. Quả trách phân biệt, phá hoại lòng phân biệt.
11. Quả trách thủ sự, phá hoại lòng chấp thủ.
12. Quả trách chấp trước, phá hoại lòng chấp trước.
13. Quả trách các tướng, phá hoại tâm tướng.
14. Quả trách pháp có, phá hoại lòng có.
15. Quả trách pháp thường, phá hoại lòng thường.
16. Quả trách pháp đoạn, phá hoại lòng đoạn.
17. Quả trách các ấm, phá hoại lòng ấm.
18. Quả trách các nhập, phá hoại lòng nhập.
19. Quả trách các giới, phá hoại lòng giới.
20. Quả trách ba cõi, phá hoại lòng trong ba cõi.

Bạch Thế Tôn! Đại Bồ-tát đủ hai mươi pháp này thì thành tựu Tam-muội ấy.

Bạch Thế Tôn! Lại có bốn pháp, Bồ-tát tu hành đầy đủ thì thành tựu Tam-muội ấy. Thế nào là bốn?

1. Kiến lập tâm hành thanh tịnh điều nhu.
2. Tâm tánh thuần trực không có các siểm khúc.
3. Tâm không phan duyên nhập thâm pháp nhẫn.
4. Nội ngoại sở hữu hay xả thí tất cả.

Đây là bốn pháp mà Bồ-tát có đầy đủ sẽ thành tựu Tam-muội ấy.

Bạch Thế Tôn! Đại Bồ-tát còn có bốn pháp có thể được Tam-muội ấy. Thế nào là bốn?

1. Có đức tin sâu xa tuyệt đối.
2. Nói chân thật chính xác.
3. Thường thích không nhàn.

4. Chẳng nắm lấy các tướng.

Đây là bốn pháp mà Bồ-tát có đầy đủ sẽ thành tựu Tam-muội ấy.

Đại Bồ-tát còn có bốn pháp có thể được Tam-muội ấy. Thế nào là bốn?

1. Gần gũi bạn lành.
2. Luôn luôn biết dừng, đủ.
3. Ngồi một mình tư duy.
4. Chẳng thích ồn ào.

Đây là bốn pháp mà Bồ-tát có đầy đủ sẽ thành tựu Tam-muội ấy.

Đại Bồ-tát còn có bốn pháp có thể được Tam-muội ấy. Thế nào là bốn?

1. Giới chẳng phá hoại.
2. Giới chẳng khuyết phạm.
3. Giới không chỗ nương.
4. Giới chẳng vọng báo.

Đây là bốn pháp mà Bồ-tát có đầy đủ sẽ thành tựu Tam-muội ấy.

Đại Bồ-tát còn có bốn pháp có thể được Tam-muội ấy. Thế nào là bốn?

1. Bỏ tâm Thanh văn.
2. Lìa tâm Duyên giác.
3. An trụ Bồ-tát nhẫn.
4. Giới chẳng bỏ chúng sinh.

Đây là bốn pháp mà Bồ-tát có đầy đủ sẽ thành tựu Tam-muội ấy.

Đại Bồ-tát còn có bốn pháp có thể được Tam-muội ấy. Thế nào là bốn?

1. Tu không trừ ngã.
2. Lìa tướng, không có tướng.
3. Vô nguyện, trừ nguyện.
4. Xả bỏ các sở hữu.

Đây là bốn pháp mà Bồ-tát có đầy đủ sẽ thành tựu Tam-muội ấy.

Bạch Thế Tôn! Thuở ấy Đức Như Lai Mạn-đà-la Hoa Hương tuyên nói pháp môn Phá tán chư ma ấy, con được nghe và bắt đầu tu tập.

Kế lại có Phật hiệu Nhất Thiết Bảo Điện Tế Nhật Nguyệt Quang Như Lai Ứng Cúng Chánh Biến Giác, bấy giờ ở nơi Tam-muội ấy, con thành tựu đầy đủ. Đức Thế Tôn ấy tuyên nói pháp môn này trong chúng hội ấy, có mười ngàn Bồ-tát thành tựu pháp môn Phá tán chư ma Tam-muội.

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất bạch Đức Phật:

–Hy hữu thay! Thế Tôn! Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi này có thể từ thuở xa xưa thành tựu Hàng ma Tam-muội, do oai lực Tam-muội, khiến Ba-tuần và ma chúng tóc bạc già nua hình chí đều suy tàn.

Đức Phật dạy:

–Này Xá-lợi-phất! Ý ông nghĩ sao? Phải chăng ông cho rằng vị Văn-thù-sư-lợi này chỉ biến chúng ma ấy trong tam thiên đại thiên thế giới này làm cho già suy như thế này thôi sao? Ông chớ quan niệm như vậy. Vì sao? Vì hiện nay trong mười phương hằng hà sa cõi Phật tất cả chúng ma đều biến hoại như vậy cả, đều do oai lực của Văn-thù-sư-lợi làm ra.

Đức Phật bảo Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Nay ông nên nhiếp thần lực của ông lại khiến tất cả chúng ma hoàn phục bản hình.

Tuân lời của Phật, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bảo chúng ma:

–Các nhân giả có thật chán sợ thân hình này chăng?

Chúng ma bạch:

–Vâng, bạch Đại sĩ!

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bảo:

–Nếu như vậy thì các người cũng nên chán sợ tham dục chớ luyến tiếc.

Chúng ma bạch:

–Lành thay! Đại sĩ! Kính nghe lời dạy tốt nào dám sai trái, chỉ mong nương chút oai thần để dẹp trừ sự khổ sở xấu hổ này.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi liền nhiếp thần lực khiến chúng ma trả nợ thân hình chư Thiên trang nghiêm như cũ rồi bảo chúng ma:

–Này Ba-tuần! Ở đây những thuộc tánh về con mắt của người, cái gì là con mắt? Cái gì là tướng thuộc con mắt, là tướng trạng thuộc mắt, là tư duy thuộc mắt, là ngã thuộc mắt, là sự nương nơi thuộc mắt, là sự vui thích thuộc mắt, là lý luận thuộc mắt, là ngã sở thuộc mắt, là sự gìn giữ thuộc mắt, là sự suy niệm thuộc mắt, là sự xả bỏ thuộc mắt, là sự phân biệt thuộc mắt, là sự nghĩ lường thuộc mắt, là thành tựu thuộc mắt, là sự sinh khởi thuộc mắt, là sự diệt tận thuộc mắt, là sự đến và đi thuộc mắt, các pháp như vậy là cảnh giới tạo nghiệp ma của các người, gây nên cản trở chướng ngại.

Như mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý cũng như vậy.

Lại nữa, sắc, thanh, hương, vị, xúc và pháp là cảnh giới tạo nghiệp ma của các người gây nên cản trở chướng ngại, cũng đều như vậy. Các người cần phải biết rõ chính xác như thật.

Lại nữa, này Ba-tuần! Còn có các thuộc tánh về con mắt của người, tức là những thứ không phải thuộc con mắt, cũng chính là không có con mắt thì không có tướng về con mắt, không có sự dính mắt thuộc mắt, không có tướng trạng thuộc mắt, không có sự bám víu thuộc mắt, không có sự chướng ngại thuộc mắt, không có tư duy thuộc mắt, không có ngã thuộc mắt, không có sự nương tựa thuộc mắt, không có sự ưa thích thuộc mắt, không có lý luận thuộc mắt, không có ngã sở thuộc mắt, không có sự gìn giữ thuộc mắt, không có suy niệm thuộc mắt, không có sự nắm giữ thuộc mắt, không có xả bỏ thuộc mắt, không có phân biệt thuộc mắt, không có sự nghĩ lường thuộc mắt, không có sự quyết định thuộc mắt, không có sự sinh khởi thuộc mắt, không có sự diệt tận thuộc mắt, không có sự đi hay sự đến thuộc mắt. Như vậy, các pháp ấy không phải cảnh giới của các người, các người ở trong ấy không thể làm chủ được; không có pháp, không có năng lực nên không được tự tại và cũng không nắm giữ, dính mắc.

Như mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý cũng đều như vậy. Và cho đến sắc, thanh, hương, vị, xúc và pháp cũng lại như vậy. Các người cần phải biết rõ chính xác như thật.

Lúc Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi thuyết pháp ấy, trong chúng có một vạn ma vương Ba-tuần đều phát tâm Vô thượng Bồ-đề. Tám vạn bốn ngàn các ma quyến thuộc xa lìa trần cấu, được Pháp nhãn thanh tịnh.